

Arrest

nr. 224 364 van 29 juli 2019
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS, loco advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 juli 2018 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 3 juli 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 juli 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 12 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op 15 juli 2019 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten, geboren te zijn op 21 november 1986 te Ziwa Kidane Mihret, Ethiopië en tot de Amhara etnie te behoren.

*Op 11 maart 2019 diende u een **eerste verzoek om internationale bescherming** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde in het kader van uw eerste aanvraag actief te zijn geweest in uw regio van herkomst voor de rechten van de Amhaarse bevolking die er woonde – met name in de Welkait regio. Zo verzamelde u handtekeningen in voor een petitie en werd u lid van het ‘Welkait Identity and Self Determination Committee’. U zou ook verschillende betogingen hebben georganiseerd. Na zo’n betoging zou u gearresteerd zijn en uiteindelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar. Na twee jaar opsluiting zou u uiteindelijk zijn kunnen ontsnappen na een brand in de gevangenis. Het CGVS nam op 17 april 2019 volgende beslissing: weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS verwees naar de recente politieke ontwikkelingen in Ethiopië, maar oordeelde ook dat u niet aannemelijk kon maken dat u lid zou zijn (geweest) van het Welkait comité, noch dat u actief zou zijn geweest voor de rechten van de Amhara in de Welkayit regio. Bovendien stelde het CGVS vast dat u met een geldig Ethiopisch paspoort naar Europa was gekomen en dat de datum van uitgifte van dit paspoort overeenkwam met de periode dat u in de gevangenis zou hebben gezeten. Omwille van deze argumenten besloot het CGVS dat geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst. U tekende tegen deze beslissing van het CGVS beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 april 2019. De beslissing van het CGVS werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 9 mei 2019.*

*Op 13 mei 2019 diende u een **tweede verzoek om internationale bescherming** in. Op 5 juni 2019 ging de DVZ over tot volgende beslissing: technische weigering (afstand van asielaanvraag) – wegens een gebrek aan medewerking (nadat u de u bezorgde vragenlijst niet binnen de vooropgestelde termijn had terugbezorgd).*

*Op 3 juli 2019 diende u een **derde verzoek om internationale bescherming** in. U haalt dezelfde asielmotieven aan en legt volgende documenten neer (documenten die u eveneens in het kader van uw tweede aanvraag had ingediend): een attest opgesteld door de ‘Gondar Province Welkait-Tegede and Telemt Amhara Identity Civic Association in North-America (WTT) dd. 6 april 2019, een kopie van een schoolattest, een attest opgesteld door Welkait-Tegede and Telene Amhara Identity Civic Association waarin vermeld wordt dat u gearresteerd bent in 2008 (Ethiopische kalender) en tot slot een medisch attest dd. 28 juni 2019 waarin verschillende littekens worden vastgesteld op uw lichaam.*

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek om internationale bescherming bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het asiilverzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw huidige verzoek helemaal steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: RvV) (dd.9 mei 2019) bevestigd. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming nam de DVZ volgende beslissing: technische weigering (afstand van asielaanvraag).

In het kader van uw derde verzoek blijft u bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste en tweede verzoek aanhaalde, met name dat u als actief lid van het Welkai Comité verschillende betogingen zou hebben georganiseerd in de Welkai regio, dat u na één van deze betogingen gearresteerd zou zijn en dat u vervolgens veroordeeld zou zijn tot een gevangenisstraf van zes jaar. Zoals gezegd werden deze door u afgelegde verklaringen reeds beoordeeld in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming (en als niet geloofwaardig beoordeeld). Het CGVS oordeelde in het kader van uw eerste verzoek dat u uw actief lidmaatschap voor het Welkai Comité hoegenaamd niet aannemelijk kon maken en dat u uw arrestatie en veroordeling evenmin geloofwaardig kon maken. Het CGVS verwees ook naar de recente politieke ontwikkelingen in Ethiopië waarbij de wel aangehouden leden van het Welkai comité werden vrijgelaten na de aanstelling van de nieuwe premier in Ethiopië in 2018. Tot slot verwees het CGVS naar de datum van uitgifte van uw Ethiopisch paspoort waarmee u naar Europa was gekomen – een datum die overeenkwam met de periode waarin u zogenaamd in een Ethiopische gevangenis zou hebben verbleven. Dit leidde tot de slotsom dat geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in Ethiopië die u aanhaalde als reden van uw vlucht uit dit land. In het kader van uw derde verzoek legt u ter staving van uw verklaringen enkele nieuwe documenten neer die uw verklaringen ten tijde van de eerste aanvraag zouden moeten staven. Zo legt u twee documenten neer van Ethiopische organisaties: een attest opgesteld door de 'Gondar Province Welkai-Tegede and Telemt Amhara Identity Civic Association in North-America (WTT)' dd. 6 april 2019 waarin gesteld wordt dat u actief was voor deze organisatie in Ethiopië en erbuiten, alsook een attest opgesteld door 'Welkai-Tegede and Telene Amhara Identity Civic Association' waarin vermeld wordt dat u gearresteerd bent in 2008 (Ethiopische kalender). Hierbij kan ten eerste opgemerkt worden dat deze door u voorgelegde documenten een kopie betreffen zodat de authenticiteit ervan moeilijk kan nagegaan worden. Bovendien hebben beide attesten een erg gesolliciteerd karakter. In het eerstgenoemde attest staat verder dat u steeds actief voor de beweging bent blijven verder werken nadat u Ethiopië had verlaten. In de beslissing van het CGVS na uw eerste verzoek wordt nochtans vermeld dat u verklaard had dat u tijdens uw drie jaar durende periode in Soedan enkel financiële hulp zou hebben gegeven aan enkele personen en dat u verder geen activiteiten meer deed voor het Comité sinds u in Europa was – hoewel u reeds sinds juli 2018 in België was. Het CGVS oordeelde dat dit niet-activisme de geloofwaardigheid van uw vermeende activiteiten verder ondermijnde. De vaststelling dat het door u voorgelegde attest nu uitdrukkelijk vermeld dat u steeds actief zou zijn geweest voor het Comité – ook nadat u Ethiopië had verlaten – is dan ook in tegenstrijd met uw eigen verklaringen in het kader van uw eerste verzoek. Het tweede door u voorgelegde attest betreft een kopie van een document in het Amhaars. Volgens een door uzelf voorgelegde vertaling zou in het document vermeld staan dat u in 2008 (Ethiopische kalender) gearresteerd zou zijn omwille van uw politieke activiteiten. Er staat geen verdere of andere informatie vermeld in dit door u voorgelegd document. Ook hier dient weer opgemerkt te worden dat het een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan nagegaan worden. Eveneens dient opgemerkt worden dat de geloofwaardigheid van uw activiteiten voor dit Comité alsook de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid in uw land van herkomst ruimschoots werden ondermijnd door het CGVS en de RvV in het kader van uw eerste aanvraag. Zo kan nogmaals verwezen worden naar de vaststelling dat u met een geldig paspoort naar Europa bent gekomen en dat de datum van uitgifte van dit paspoort overeenkomt met de periode waarin u in de gevangenis zou hebben verbleven – wat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten helemaal ondermijnde. Het voorleggen van twee kopieën van attesten met een erg gesolliciteerd karakter kunnen deze vaststellingen dan ook niet ombuigen, en kunnen dan ook logischerwijze de kans niet aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verder legt u een schoolattest voor dat moet aantonen dat u daadwerkelijk afkomstig bent uit de Welkai regio. Uw afkomst uit deze regio werd echter nooit in twijfel getrokken door het CGVS of de RvV – in tegenstelling tot het door u beweerde activisme in uw regio van herkomst alsook de vervolgingsfeiten die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

Tot slot legt u nog een medisch attest neer opgesteld door een geneesheer van het 'Centre de Santé Intégré' te Tilleur op datum van 28 juni 2019. In dit medisch attest wordt gewag gemaakt van verschillende littekens op uw lichaam, alsook dat u met slaapproblemen te kampen heeft. De geneesheer vermeldt dat u verklaart deze littekens te hebben opgelopen in gevangenschap in Ethiopië. De vaststelling van deze littekens door een erkend geneesheer zeggen echter niets over de omstandigheden waarin u deze littekens zou hebben opgelopen. Zoals hierboven reeds werd omschreven hechte het CGVS geen geloof aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De neerlegging van dit medisch attest kunnen de eerder vermelde pertinente vaststellingen evenmin ombuigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een manifeste appreciatiefout en de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2013 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de artikelen 197, 198 en 199 van the handbook on procedures (Establishing the Facts). Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, waarna hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“• Aangaande het activisme van Meneer L.(...) in zijn regio van herkomst en de vervolgingsfeiten die hieruit werden voortgevloeid

Ter staving van zijn derde verzoek legt Meneer L.(...) een attest opgesteld door de 'Gondar Province Welkait-Tegede and Telemt Amhara Identity Civic Association in North-America' dd. 6 april 2019 waarin gesteld wordt dat hij actief was voor deze organisatie in Ethiopie en erbuiten, alsook een attest opgesteld door " Welkait-Tegede and Telene Amhara Identity Civic Association" waarin vermeld wordt dat hij gearresteerd werd in 2008 (Ethiopische kalender).

Ten eerste merkt het CGVS op dat Meneer L.(...) deze twee attesten had moeten neerleggen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoeker is momenteel in Vottem

vastgehouden en daarom is de procedure versneld. Hij deed wat hij kon om zo snel mogelijk documenten te krijgen om zijn asielprocedure te ondersteunen. Bovendien wist hij niet welke documenten hij moest neerleggen voor zijn eerste verzoek om internationale bescherming en hij was volledig verloren (stuk 3).

Ten tweede bewijst het feit dat deze attesten een gesolliciteerde karakter hebben dat Meneer L.(...) zijn best doet om zijn verklaringen te bewijzen. Zoals uw Raad heeft onderstreept in zijn arrest nr. 231.927 van 9 mei 2019, heeft de verzoeker om internationale bescherming "de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen" (p. 7). Het was om zijn medewerkingsplicht te vervullen dat hij heeft ervoor gevochten om betrouwbare documenten te vinden om zijn woorden te bewijzen.

Het CGVS kan de twee attesten dus niet van de hand wijzen door eenvoudigweg te concluderen dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig werden beoordeeld in de context van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. De reden dat hij deze documenten neerlegt is precies om de tekortkomingen van zijn eerste verzoek te verhelpen en zijn kansen op het verkrijgen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te vergroten.

Ten derde, hoewel slechts kopieën van de twee attesten werden neergelegd, kon het CGVS de authenticiteit van deze attesten controleren.

Volgens artikel 4 §1 van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 :

"1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen ».

In haar arrest M.M. van 22 november 2012 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie uit dit artikel 4 §1 een verplichting tot samenwerking van het gastland afgeleid (HvJ, arrest M.M van 22 november 2012, zaak C-277/11):

65 Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

66 Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gaat in dezelfde richting en onderstreept de noodzaak van een overeengekomen vaststelling van de feiten (R.C v. Sweden, 9 maart 2010, req. Nr.41827/07, §53; MSS v. België, 21 januari 2011, req. Nr.30696/09, §358; Singh en anderen v. België, 2 oktober 2012, req. nr. 33210/11, §§ 100-103).

Volgens de Belgische wetgeving rust de verplichting om de bewijslast te verdelen in het bijzonder op het CGVS, de enige autoriteit die verantwoordelijk is voor het onderzoek van de asielaanvragen.

De attesten bevatten een stempel, het telefoonnummer van de persoon die het heeft geschreven (in het attest van 6 april 2019) en het registratienummer van de vereniging. Er waren dus voldoende gegevens over deze attesten om het CGVS in staat te stellen de authenticiteit ervan te verifiëren.

Bovendien volgens artikelen 197, 198 en 199 van the handbook on procedures (Establishing the Facts): « The requirement of evidence should thus not be too strictly applied in view of the difficulty of proof inherent in the special situation in which an applicant for refugee status finds himself ».

Ten slotte volgens artikel 26 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: "De Commissaris-generaal kan zich, in zijn beslissing, baseren op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan". Het CGVS had dus de mogelijkheid om het in het attest van 6 april 2019 vermelde telefoonnummer te bellen alvorens zijn beslissing te nemen. Dat heeft het echter niet gedaan.

Deze nieuwe documenten maken de kans aanzienlijk groter dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Door geen rekening te houden met deze documenten, schendt de verwerende partij artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2."

Aangaande de recente politieke ontwikkelingen in Ethiopië, voert verzoeker onder verwijzing naar de stukken 4 tot en met 9 toegevoegd aan het verzoekschrift aan dat er nog steeds veel politieke tegenstanders worden vastgehouden, dat er recent ook nieuwe arrestaties van Amhara-nationalisten hebben plaatsgevonden en dat de politieke en veiligheidssituatie in Ethiopië momenteel zeer onstabiel is en ongeveer 100.000 mensen die in de Amhara-regio woonden dwingt hun huizen te verlaten en in

erbarmelijke sociaal-economische omstandigheden te leven. Verzoeker besluit uit deze informatie dat er geen bewijs is dat hij niet opnieuw in gevangenis zal worden opgesloten en zal worden vervolgd als hij terugkeert naar Ethiopië, dit vanwege zijn politieke betrokkenheid en activisme, temeer hij heeft uitgelegd dat: *"de politie gaat regelmatig op zoek naar hem bij zijn moeder en ze ondervragen haar om te weten waar hij is"* (vragenlijst DVZ, p.23).

Tot slot gaat verzoeker in op zijn kwetsbaar profiel en zijn psychische problemen: *"(...) Het CGVS heeft op geen enkel moment rekening gehouden met het bijzonder kwetsbare profiel van Meneer L.(...) in het kader van zijn eerste, tweede en derde verzoek om internationale bescherming. Hij komt uit een boerenfamilie. Hij zit pas vier jaar op school en is daarom niet echt opgeleid. Hij kan noch lezen noch schrijven in zijn moedertaal (CGVS I, p.4). Bovendien in zijn psychiatrisch verslag van 9 juli 2019 merkt de Psychiater Dr. M.(...) op dat Meneer L.(...) "est toujours sujet au stress post-traumatique (...). C'est un être extrêmement vulnérable et je crains un passage à l'acte" (stuk 10).*

Bovendien ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming legde Meneer L.(...) ook een beschrijving van zijn verblijf in de gevangenis neer (stukken 11 en 13). Hij gaf veel details over zijn verblijf in de gevangenis en maakte er ook een schets van met de hulp van een referent van het Burgerplatform voor Vluchtelingenhulp (stuk 12). Met behulp van een tolk en van de referent legde hij zo goed mogelijk uit wat er in Ethiopië gebeurde. In de bestreden beslissing heeft het CGVS deze nieuwe schriftelijke verklaringen niet in aanmerking genomen."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een getuigenis van een medewerker van het Burgerplatform voor Vluchtelingenhulp, een uittreksel uit het rapport *"Éthiopie: activités politiques en exil, surveillance étatique, développements récents"* van OSAR van 26 september 2018, een uittreksel uit het rapport *"Ethiopia. Political situation and treatment of opposition"* van The Danish Immigration Service van september 2018, het artikel *"Amid Ethiopia unrest, Amhara political party spokesman arrested"* van Reuters van 28 juni 2019, het artikel *"Éthiopie: arrestation d'une cinquantaine de nationalistes amhara"* van Africanews van 27 juni 2019, het document *"Amhara Flash Update"* van OCHA van 1 maart 2019, het artikel *"Ethiopia – Ethnic Violence and Forced Displacement in Amhara Region"* van Reliefweb van 25 februari 2019, een psychiatrisch verslag van 9 juli 2019, een beschrijving van verzoekers verblijf in de gevangenis, een schets van de gevangenis en een overzicht van de documenten die aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gestuurd in het kader van verzoekers derde verzoek om internationale bescherming.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.7.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn derde en huidige verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name dat hij als actief lid van het Welkait Comité verschillende betogingen heeft georganiseerd in de Welkait regio, dat hij na één van deze betogingen gearresteerd werd en dat hij vervolgens veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes jaar.

In 's Raads arrest nr. 220 973 van 9 mei 2019 wordt het volgende gesteld naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming: “(...) *De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging in haar land van herkomst. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) de ernst van haar vrees voor vervolging en alsook de actualiteit van deze vrees in eerste instantie al ernstig wordt aangetast gezien de recente ontwikkelingen in haar land van herkomst; (ii) zij gedurende lange tijd ontkende de Ethiopische nationaliteit te hebben terwijl zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming verklaarde een vrees te hebben in Ethiopië; (iii) zij pas zeer laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende; (iv) zij een geldig Ethiopisch paspoort op haar eigen naam aanvroeg en dat gebruikte om Ethiopië te verlaten terwijl zij verklaarde dat zij veroordeeld was omwille van haar activiteiten bij het Wolkayit Comité en dat zij zou zijn ontsnapt uit de gevangenis; (v) haar verklaringen over haar asielrelaas niet overeenkomen met de gegevens in het paspoort; (vi) zij niet aannemelijk kon maken dat zij lid was van het Wolkayit Comité, dat zij hierdoor veroordeeld zou zijn tot zes jaar gevangenisstraf en dat zij uiteindelijk uit de gevangenis ontsnapt zou zijn, gelet op haar gebrekkige kennis over het Wolkayit Comité, haar ontwijkende, vage en*

onpersoonlijke verklaringen over haar activiteiten bij het Wolkayit Comité en de vaststelling dat zij sinds zij in Europa is haar activiteiten voor het Wolkayit Comité heeft stopgezet; en (vii) haar ongeloofwaardige verklaringen over haar reisweg nadat zij uit de gevangenis ontsnapt was. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.(...) Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.”

Verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een technische weigering (afstand van asielaanvraag) omdat hij de bezorgde vragenlijst niet binnen de vooropgestelde termijn had terugbezorgd.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.7.2. Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek heeft verzoeker verschillende documenten ingediend: (i) een attest van het “Gondar Province Welkait-Tegede and Telemt Amhara Identity Civic Association in North-America (WTT) van 6 april 2019, een kopie van een schoolattest, een attest van “Gondar Province Welkait-Tegede and Telene Amhara Identity Civic Association” waarin vermeld wordt dat verzoeker werd gearresteerd in 2008 (Ethiopische kalender), en een medisch attest van 28 juni 2019.

2.7.2.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de documenten ingediend naar aanleiding van verzoekers tweede en derde verzoek om internationale bescherming werden beoordeeld door de commissaris-generaal: *“In het kader van uw derde verzoek legt u ter staving van uw verklaringen enkele nieuwe documenten neer die uw verklaringen ten tijde van de eerste aanvraag zouden moeten staven. Zo legt u twee documenten neer van Ethiopische organisaties: een attest opgesteld door de ‘Gondar Province Welkait-Tegede and Telemt Amhara Identity Civic Association in North-America (WTT)’ dd. 6 april 2019 waarin gesteld wordt dat u actief was voor deze organisatie in Ethiopië en erbuiten, alsook een attest opgesteld door ‘Welkait-Tegede and Telene Amhara Identity Civic Association’ waarin vermeld wordt dat u gearresteerd bent in 2008 (Ethiopische kalender). Hierbij kan ten eerste opgemerkt worden dat deze door u voorgelegde documenten een kopie betreffen zodat de authenticiteit ervan moeilijk kan nagegaan worden. Bovendien hebben beide attesten een erg gesolliciteerd karakter. In het eerstgenoemde attest staat verder dat u steeds actief voor de beweging bent blijven verder werken nadat u Ethiopië had verlaten. In de beslissing van het CGVS na uw eerste verzoek wordt nochtans vermeld dat u verklaard had dat u tijdens uw drie jaar durende periode in Soedan enkel financiële hulp zou hebben gegeven aan enkele personen en dat u verder geen activiteiten meer deed voor het Comité sinds u in Europa was – hoewel u reeds sinds juli 2018 in België was. Het CGVS oordeelde dat dit niet-activisme de geloofwaardigheid van uw vermeende activiteiten verder ondermijnde. De vaststelling dat het door u voorgelegde attest nu uitdrukkelijk vermeld dat u steeds actief zou zijn geweest voor het Comité – ook nadat u Ethiopië had verlaten – is dan ook in tegenstrijd met uw eigen verklaringen in het kader van uw eerste verzoek. Het tweede door u voorgelegde attest betreft een kopie van een document in het Amhaars. Volgens een door uzelf voorgelegde vertaling zou in het document vermeld staan dat u in 2008 (Ethiopische kalender) gearresteerd zou zijn omwille van uw politieke activiteiten. Er staat geen verdere of andere informatie vermeld in dit door u voorgelegd document. Ook hier dient weer opgemerkt te worden dat het een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan nagegaan worden. Eveneens dient opgemerkt worden dat de geloofwaardigheid van uw activiteiten voor dit Comité alsook de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid in uw land van herkomst ruimschoots werden ondermijnd door het CGVS en de RvV in het kader van uw eerste aanvraag. Zo kan nogmaals verwezen worden naar de vaststelling dat u met een geldig paspoort naar Europa bent gekomen en dat de datum van uitgifte van dit paspoort overeenkomt met de periode waarin u in de*

gevangenis zou hebben verbleven – wat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten helemaal ondermijnde. Het voorleggen van twee kopieën van attesten met een erg gesolliciteerd karakter kunnen deze vaststellingen dan ook niet ombuigen, en kunnen dan ook logischerwijze de kans niet aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verder legt u een schoolattest voor dat moet aantonen dat u daadwerkelijk afkomstig bent uit de Welkait regio. Uw afkomst uit deze regio werd echter nooit in twijfel getrokken door het CGVS of de RvV – in tegenstelling tot het door u beweerde activisme in uw regio van herkomst alsook de vervolgingsfeiten die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

Tot slot legt u nog een medisch attest neer opgesteld door een geneesheer van het ‘Centre de Santé Intégré’ te Tilleur op datum van 28 juni 2019. In dit medisch attest wordt gewag gemaakt van verschillende littekens op uw lichaam, alsook dat u met slaapproblemen te kampen heeft. De geneesheer vermeldt dat u verklaart deze littekens te hebben opgelopen in gevangenschap in Ethiopië. De vaststelling van deze littekens door een erkend geneesheer zeggen echter niets over de omstandigheden waarin u deze littekens zou hebben opgelopen. Zoals hierboven reeds werd omschreven hechtte het CGVS geen geloof aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De neerlegging van dit medisch attest kunnen de eerder vermelde pertinente vaststellingen evenmin ombuigen.”

2.7.2.2. Waar verzoeker voorhoudt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten eerste opmerkt dat deze twee attesten van Welkait-Tegede and Telemt Amhara Identity Civic Association in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming moesten neergelegd worden, dient te worden vastgesteld dat dit geen motief is in de bestreden beslissing.

Voorts stelt verzoeker dat hij door het neerleggen van de documenten voldoet aan zijn medewerkingsplicht en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de twee attesten niet van de hand kan wijzen door eenvoudigweg te concluderen dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn. Verzoeker wijst er nog op dat de reden dat hij deze documenten neerlegt precies is om de tekortkomingen van zijn eerste verzoek te verhelpen. Volgens verzoeker kon de Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien de authenticiteit van de documenten controleren, gelet op de samenwerkingsplicht.

Verzoeker kan niet worden gevolgd. Het attest van 6 april 2019 van de “*Chair of the Gondar Province Welkait Tegede-telemt Amhara Identity Civic Association in North America*” is een fotokopie van een brief zonder hoofding die derhalve door eender wie, eender wanneer kan zijn ondertekend. Het attest van “*Gondar Province Welkait-Tegede and Telene Amhara Identity Civic Association*” waarin vermeld wordt dat verzoeker werd gearresteerd in 2008 (Ethiopische kalender) is eveneens een tekst zonder hoofding die door eender wie, eender wanneer kan zijn opgemaakt. De Raad is van oordeel dat redelijkerwijs kan verwacht worden dat een dergelijke organisatie wel een logo of hoofding heeft op de brieven of attesten die zij uitgeven aan leden van hun organisatie. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing strookt de inhoud van het attest van 6 april 2019 bovendien niet met de verklaringen zoals verzoeker deze heeft afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Deze documenten kunnen derhalve niet volstaan om de waarachtigheid van het vluchtrelaas vast te stellen en de beoordeling naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoeker in dit verband onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn en het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11) nog aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, gaat hij er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelte bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. Wat betreft de verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, dient te worden benadrukt dat ook het EHRM steeds voorop stelt dat de bewijslast bij verzoeker ligt en dat voorts het belang van een causaal verband wordt benadrukt, wat inhoudt dat verzoekers verklaringen al geloofwaardig zijn. Het arrest Singh et autres c. Belgique van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, wijst er bovendien enkel op dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze

twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest echter aan voorbij dat zijn verzoek om internationale bescherming niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent zijn voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden. Bovendien heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voormelde attesten wel degelijk onderzocht. In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd waarom deze documenten evenwel verzoekers geloofwaardigheid niet kunnen herstellen en dienvolgens de kans niet aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. In het licht van het voorgaande, is het verwijt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* geen onderzoeksdaden heeft verricht en met name heeft nagelaten om de personen te contacteren die de attesten in kwestie hebben geschreven, niet dienstig. De Raad benadrukt nogmaals dat de bewijslast in beginsel berust bij de verzoeker om internationale bescherming die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en wijst erop dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/7 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van de informatie vervat in het administratief dossier en de vaststellingen gedaan in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming echter op goede gronden besluiten dat de door verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek neergelegde attesten niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2013 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de commissaris-generaal niet verplicht om personen of instellingen telefonisch of via e-mail te contacteren om bepaalde feitelijke aspecten van een asielrelaas na te gaan, zoals verzoeker lijkt te menen. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 197, 198 en 199 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status', volstaat het erop te wijzen dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.7.2.3. De fotokopie van het schoolattest zegt niets over verzoeker zijn voorgehouden problemen en is dan ook niet van dien aard dat het de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kan ombuigen.

2.7.2.4. Ook het medisch attest van 28 juni 2019, waarin gewag wordt gemaakt van verschillende littekens op verzoekers lichaam, kan niet aangenomen worden als bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten. Een medisch attest is immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin kan een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen, noch wie hiervoor verantwoordelijk zou zijn, te meer het enkel littekens betreffen waarvan niet wordt aangetoond dat deze eventueel niet op andere wijzen en/of in andere omstandigheden kunnen worden opgelopen. Het attest vertrekt vanuit verzoekers verklaringen ter zake. Zoals reeds genoegzaam werd vastgesteld naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, zijn verzoekers verklaringen echter niet geloofwaardig. De Raad wijst er in dit verband nogmaals op dat verzoeker met een geldig paspoort naar Europa is gekomen en dat de datum van uitgifte van dit paspoort overeenkomt met de periode waarin hij in de gevangenis zou hebben verbleven, vaststelling welke de geloofwaardigheid van door hem aangehaalde vervolgingsfeiten volledig ondermijnt. Verzoekers littekens kunnen dan ook bezwaarlijk een bewijs zijn van een gevangenschap zijn die niet geloofwaardig is. De Raad wijst er te dezen nog op dat nergens uit het in het verzoekschrift aangehaalde arrest R.C. t. Zweden, nr. 41827/07 van het EHRM kan blijken dat een ongeloofwaardig asielrelaas louter kan verholpen worden op basis van een medisch getuigschrift.

Verzoeker voegt aan het verzoekschrift nog een psychiatrisch rapport dd. 7 juli 2019, waarin wordt geconcludeerd dat hij steeds onderhevig is aan posttraumatische stress en dat hij verkeert in een staat

van totale wanhoop omdat hij weet dat een terugkeer naar zijn land van herkomst gelijk staat aan de dood. Dit rapport gaat echter volledig uit van verzoekers verklaringen. Het bevat aldus geen elementen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.7.2.5. De getuigenis van M.D.M., een medewerker van het Burgerplatform voor Vluchtelingen hulp (stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift), handelt slechts over de contacten die M.D.M. had met verzoeker tijdens zijn opsluiting in het gesloten centrum te Vottem en diens perceptie van verzoeker. Deze getuigenis bevat geen elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

2.7.2.6. De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde beschrijving van verzoekers verblijf in de gevangenis en een schets van de gevangenis, betreffen louter verzoekers eigen verklaringen. Hieraan kan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden verleend.

2.7.3. Wat zijn verklaringen tijdens het tweede volgend verzoek betreffen dient te worden vastgesteld dat verzoeker heden verder borduurt op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en door de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat *“u met een geldig paspoort naar Europa bent gekomen en dat de datum van uitgifte van dit paspoort overeenkomt met de periode waarin u in de gevangenis zou hebben verbleven – wat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten helemaal ondermijnde.* Gelet op de vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek louter bijkomende verklaringen heeft afgelegd over de problemen die hij zou hebben gekend en een aantal stukken heeft voorgelegd die niet kunnen volstaan om de waarachtigheid van het vluchtrelaas vast te stellen, komt de commissaris-generaal terecht tot de conclusie dat voor wat betreft het relaas van verzoeker er geen nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde activisme in de Welkait regio en dienvolgens evenmin aan de vervolgingsfeiten die hieruit zouden zijn voortgevloeid, is de uiteenzetting in het verzoekschrift over de recente politieke ontwikkelingen in Ethiopië, waar verzoeker onder verwijzing naar de stukken 4 tot en met 7 toegevoegd aan het verzoekschrift aanvoert dat er nog steeds veel politieke tegenstanders worden vastgehouden en dat er recent ook nieuwe arrestaties van Amhara-nationalisten hebben plaatsgevonden, *in casu* niet dienstig.

2.7.4. Wat betreft verzoekers stelling dat de politieke en veiligheidssituatie in Ethiopië momenteel zeer onstabiel is en ongeveer 100.000 mensen die in de Amhara-regio woonden dwingt hun huizen te verlaten en in erbarmelijke sociaal-economische omstandigheden te leven en de verwijzing in dit verband naar de stukken 8 en 9 toegevoegd aan het verzoekschrift, volstaat het erop te wijzen dat de door verzoeker bijgebrachte informatie handelt over de situatie in Gondar, Amhara-regio terwijl hij blijkens zijn verklaringen afkomstig is uit Tigray regio, Wolkayit district, waar voornamelijk mensen van de Tigray etnie wonen.

2.7.5. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidig verzoek bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven en treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van

dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS